

Η ΦΥΣΙΣ

**ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ**

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ   ΦΕΤΙΚΑ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ   ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' - ΤΟΜΟΣ Γ' - ΕΤΟΣ 20   ΔΙΕΥΘ. ΕΚΔΟΤΗΣ: ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ
 Συνδρομή 'Εσωτερικοῦ δρ. 16   ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδὸς Σωκράτους ἀρ. 2 καὶ
 Συνδρομή 'Εξωτερικοῦ φρ 20   'Εναντὶ Ἵπ. Οἰκονομ. καὶ Ναυτικῶν

ΔΥΟ ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΑΝ ΚΑΙ ΑΠΕΧΕΙ τὸ περιοδικὸν ἡμῶν τῆς πολιτικῆς, δὲν εἶνε ἡμῶς δυνατόν νὰ παρέλθωμεν πρὸ τῶν πολιτικῶν γεγονότων τῆς 15 Αὐγούστου καὶ τῆς 14 Σεπτεμβρίου. Δὲν εἶνε γνωστὸν ἀκόμη τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κινήματος τοῦ στρατοῦ μας, ὅπως εἶνε ἀδηλον καὶ ἂν ὁ πόθος τοῦ βρυχηθέντος κατόπιν λαοῦ θὰ πραγματοποιηθῇ. Οἱ ὄνυχες τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ διμωμοῦ, τῆς πολιτικῆς, ἐπὶ 80 ἔτη ἐβυθίζοντο διαρκῶς εἰς τὰς σάρκας τῆς χακοῦχου Ἑλλάδος. Πῶς εἶνε λοιπὸν εὐκόλον νὰ δεχθῶμεν, ὅτι διὰ μιᾶς θὰ ἴδῃ τὸ δύσμοιρον ἔθνος μας τὴν πραγματικὴν του ἐλευθερίαν;

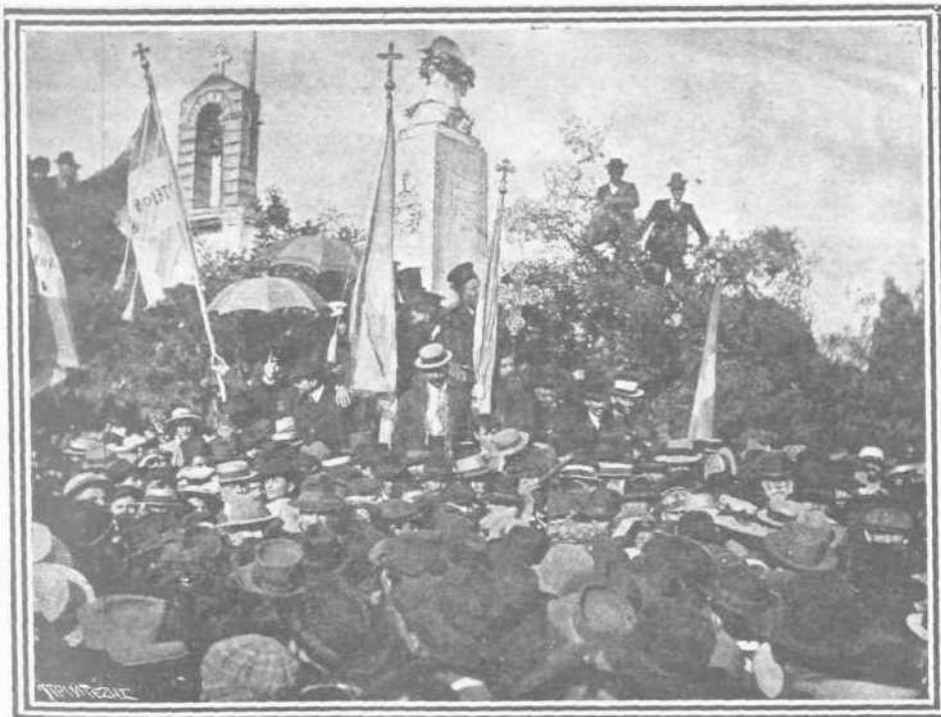
Ἄλλὰ τὸ θαυμαστὸν καὶ μοναδικὸν διὰ τὰς ἐπαναστατικὰς σελίδας τῆς παγκοσμίου ιστορίας εἶνε ὅτι ὁ

Ἑλληνικὸς λαός, ὁ πονῶν καὶ πάσχων, ὁ ἐξευτελισθεὶς καὶ καταπροδοθεὶς, δὲν ὑπῆρξεν ἀμείλικτος τιμωρὸς πρὸς τοὺς αἰτίους τῶν δεινῶν του, ὡς ὅλοι οἱ ἐπαναστατήσαντες λαοί, οἵτινες ἔγραψαν τὰς πλέον αἱματηρὰς σελίδας καὶ αὐτῶν τῶν ἀγριωτέρων πολέμων.

Ἄλλ' ἰπποτικὸς, μεγάλθυμος καὶ καρτερικὸς ἔδωκε τὴν χεῖρα του πρὸς αὐτοὺς καὶ τοὺς εἶπε ΕΜΠΡΟΣ.

Πιστὸς πρὸς τὸν Βασιλεῖα του ἔτρεξε, μετὰ τὸν ὄρκον τοῦ πεδίου τοῦ Ἄρεως, πρὸς τὰ ἀνάκτορα νὰ τὸν ζητωκραυγάσῃ, νὰ δεῖξῃ τὴν ἀφοσίωσίν του καὶ τὸν ἐνισχύσῃ εἰς τὸ μέγα ἀνορθωτικὸν ἔργον.

Εἶθε νὰ μᾶς φέρωσιν αἱ δύο αὐταὶ ἱστορικαὶ ἡμέραι τὴν ἀναστήλωσιν τοῦ ἔθνους, χωρὶς νὰ ὑπάρξῃ ἀνάγκη ἄλλων γεγονότων.

Η ΠΙΟΤΕΡΑ ΣΤΙΓΜΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟΥ

Ὁ σταυρὸς ὑψοῦται καὶ ὁ Παπα-Δραῖκος ὀρκίζει τὸν λαόν.

ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΕΚΤΑΚΤΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΕΝ ΚΟΣΤΑ-ΡΙΚΑ

Ἐσχάτως τὰ πνευματιστικά τῆς ἑσπερίας περιοδικὰ συγγράμματα ἀναδημοσιεύουσιν ἑκτακτὰ φαινόμενα ἐμφανίσεως καὶ ὑλοποιήσεως πνευμάτων ἐν Μεξικῷ τῆς Ἀμερικῆς γενόμενα, τῶν ὁποίων τὴν ἀναγραφὴν παρατίθεμεν καὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ περιοδικῷ, ἐλπίζοντες ὅτι οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται θὰ εὐρωσιν οὐκ ὀλίγην σπουδαιότητα καὶ πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον θὰ προκαλέσῃ ἢ μελέτη αὐτῶν.

Καὶ ἄλλοτε εἶδομεν δημοσιεύματα τοιαῦτα φαινόμενα, ἅτινα ἐγένοντο ἐν Κόστα Ρίκα τοῦ Μεξικῷ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπαναλαμβάνονται ἤδη ταῦτα ἐν σοβαροῖς δημοσιεύμασιν, ὡς καὶ ἐν τῇ Ἀναθεωρήσει τοῦ Πνευματισμοῦ καὶ τοῖς Χρονικοῖς τῶν Ψυχικῶν Ἐπιστημῶν, ἀπεφασίσαμεν νὰ μεταφέρωμεν καὶ ἡμεῖς ὧδε σχετικὴν περιλήψιν.

Ἦδη οἱ μελετῶντες τὰ φαινόμενα ταῦτα, βεβαίως μεγάλην σημασίαν ἀποδίδουσιν, ἰδίως εἰς τὰς ἐμφανίσεις τῶν πνευμάτων καὶ ἐπειδὴ τὰ ἐν λόγῳ φαινόμενα μεγίστην σπουδαιότητα ἐνέχουσιν, λόγῳ τῆς πρωτοτυπίας αὐτῶν θέλομεν ὅσῳ τὸ δυνατόν περιεκτικῶς περιγράψῃ, ταῦτα καὶ παραθέσει τινὰς τῶν σχετικῶν εἰκόνων.

Αἱ συνεδριάσεις διεξήχθησαν ὑπὸ τινος πνευματιστικοῦ ὀμίλου ἐν Σάν-Ζοζέ, πρωτεύουσῃ τῆς μικρᾶς δημοκρατίας τῆς Κόστα-Ρίκα, ἐν τῇ Κεντρῷ Ἀμερικῇ, οὗτινος προϊστάτο ὁ δόκτωρ Μπρένες, καθηγητῆς τῆς Νομικῆς, μέλος τοῦ ἀνωτάτου συμβουλίου τῆς χώρας, διακεκριμένος φιλόλογος καὶ ἀντεπιστέλλον μέλος τῆς Ἰσπανικῆς Ἀκαδημίας, ἀνὴρ τέλος διακεκριμένος καὶ σεβαστὸς ἐν τῇ πολιτείᾳ ταύτῃ. Ὁ κ. Μπρένες ἦτο μέχρις ἐσχάτων ἐνθουσιώδης θαυμαστῆς τοῦ Χαϊκελ καὶ τοῦ Βόγτ, πειραματισθεὶς δὲ ἀρκούντως, ἐπίστευσεν εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς.

Εἰς τὰ πειράματα ταῦτα ἐνίοτε παρευρίσκοντο καὶ ἕτερα ἐπίσημα πρόσωπα, ἐν οἷς καὶ εἰς ὑπουργὸς τῆς δημοκρατίας ταύτης.

Πρὸ ἐνός καὶ ἡμίσεως ἔτους περίπου ἑκτακτοὶ μεσάζουσαι πνευματιστικαὶ ἰδιότητες εἶχον ἐκδηλωθῆ παρα τινὶ νέᾳ κόρῃ, ἡλικίας δέκα ὀκτὼ ἐτῶν, καλουμένη Ὁφελία, ἣτις ἐκάστοτε ἐξέπληττε τοὺς παρευρισκομένους ἐν ταῖς συνεδριάσεσι διὰ τῶν ἐκτάκτων καὶ περιέργων ἰδιοτήτων αὐτῆς.

Τὸ πρῶτον πνεῦμα ὅπερ παρουσιάσθη καὶ ὅπερ βραδύτερον ἐγένετο ὁ ὀδηγὸς τῶν συνεδριάσεων τούτων, ἦτο ἐνός Μιχαὴλ Ρουίξ καλουμένου, ὅστις ἔλεγεν, ὅτι ἐγεννήθη ἐν Ἀνδαλουσίᾳ! Τὸ πνεῦμα τοῦτο ὑλοποιεῖτο εὐκόλως, καὶ ἐλάμβανε μορφήν καὶ σχῆμα τελείου ἀνδρός, καὶ ἔφερεν ὅτε μὲν μακρὰ ὑποδήματα, ὅτε δὲ κοινὰ πέδιλα. Ἀφίετο δὲ νὰ τὸν ἐγγίζωσι, νὰ ἐξετάζωσι τὰ ἐνδύματά του καὶ ν' ἀκροῶνται τῶν παλμῶν τῆς καρδίας του. Ἦτο δηλαδὴ αὐτόχρημα ἄνθρωπος καὶ ἐτι πλέον. Ἡδύνατο κατὰ βούλησιν νὰ λαμβάνῃ ὑψηλότατον ἀνάστημα ἢ νὰ σμικρύνεται βαθμῶν μέχρι τελείας ἐξαφανίσεως. Αἱ ὑλοποιήσεις καὶ ἐμφανίσεις αὗται φυσικῶς πάντοτε ἐγένοντο ἐν τῷ σκότει. Ἐάν δὲ ἦναπτε τις ἀποτόμως φῶσφορον, τὸ φάσμα ἐξηφανίζετο πάραυτα. Τὸ πνεῦμα τοῦτο ἔλεγεν, ὅτι μετὰ τὸν θάνατόν του ἐβλεπεν ἑαυτὸ ζῶν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐξεπλήσσετο βλέπον τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του ἐν πένθει. Ἦτο πάντοτε εὐθυμον, ἠγάπα τὸ ἄσμα, τὴν μουσικὴν καὶ τὸν χορόν. Ἐσπέρας τι ἐνῶ ἐχώρευε μετὰ τινος κυρίας, τῇ λέγει: «Δὲν ἐκπλήττεσθε ὅτι δὲν ἀκούετε τὸν θόρυβον τῶν ποδῶν μου; Χορεύω ἐν τῷ ἀέρι». Καὶ πραγματικῶς ἐβεβαιώθη, ὅτι οὕτως εἶχε τὸ πρᾶγμα.

Ἐν τινὶ συνεδριάσει κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἁγ. Μιχαήλ, τῷ προσέφερον ποτήριον οἴνου, ὅπερ καὶ ἐπιεν ἐν μεγίστῃ ἐκπλήξει τῶν παρισταμένων, μετὰ τοῦτο ὠμίλησεν ἐπὶ μακρόν περὶ τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς καὶ τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων· ἔλεγε δὲ ὅτι ἢ ἐπαθῆ τῶν χειρῶν του μετὰ ὑάλου ἢ μετάλλου ἀεροποιῶν ταύτας.

Ἐτερον παρουσιασθὲν πνεῦμα ἐδήλωσεν ὅτι ἦτο τῆς Μαίρης Μπρόουν· ἕτερον δὲ, νέου τινὸς παιδός, ὀκταετοῦς, σχεδὸν κωφοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ παρίστατο ἐν τῇ συνεδριάσει. Κυριακὴν τινὰ ἐν πλήρει ἡμέρᾳ καὶ φωτὶ, πνεῦμα τι καλούμενον Κάρμεν ἐμελψε συγκινητικώτατα, συνοδουμένον διὰ τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἀνακρουομένου ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ μεσάζοντος.

Ἐν ἐπομένῃ συνεδριάσει ἐφάνησαν πέντε φαντάσματα περιερχόμενα τὴν αἴθουσαν καὶ ὀμιλοῦντα ἕκαστον τὴν μητρικὴν αὐτοῦ γλῶσσαν. Καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τῶν ὑλοποιήσεων τούτων, τὸ μεσάζοντος.

ζον πρόσωπον διετέλει ἐν τῇ κανονικῇ αὐτοῦ καταστάσει. Τέλος ὁ κ. Μπρένες λέγει, ὅτι ἐσπέρας τι ἐνῶ τὸ δωμάτιον ἐφωτίζετο ὑπὸ τῆς πανσελήνου, τὰ πνεύματα ἐμελψαν τετραφώνιαν, ἄριστα ἐκτελεσθεῖσαν, τῇ συνοδείᾳ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Κατὰ τὸν παρελθόντα δὲ Ἰουλίον τὸ περιοδικὸν «Siglo Espirita» ἐδημοσίευσεν τὴν περιγραφὴν ἐτέρων νέων φαινομένων, λίαν περιέργων, καθ' ἃ διάφορα πνεύματα εἶχον ὑλοποιηθῆ.

Ἰδοὺ τί ἀναγινώσκωμεν ἐν τῷ αὐτῷ φυλλάδιῳ τοῦ περιοδικοῦ τούτου:

Μεταφορὰ τοῦ μεσάζοντος.

Ἐσπέρας τι, κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 1908, ἐτοποθέτησαν τὴν μεσάζουσαν Δδα Ὁφελίαν ἐκτὸς τῆς αἰθούσης τῶν συνεδριάσεων, ἐν τῇ αὐτῇ τῆς οἰκίας, κλείσαντες ἀσφαλῶς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης. Τότε ἐξήτησαν ν' ἀποβάλλωσιν τὸ διπλοῦν τῆς, ἦτοι τὸ δεύτερον ἐγὼ τῆς ὅπερ καὶ ἐγένετο πάραυτα. Τὸ ὁμοίωμορφον τοῦτο σχῆμά τῆς ἢ ἐγὼ τῆς ἀναπαρίστα καλῶς τὴν μορφήν καὶ τὴν φωνὴν τῆς Ὁφελίας, ἀλλὰ τὸ ἐνδύμα αὐτῆς ἦτο διάφορον. Τότε ἀπήτησαν ἀπὸ τὴν μεσάζουσαν ταύτην νὰ μεταβιβάσῃ εἰς τὸ διπλοῦν τῆς ἐγὼ ἐν μικρὸν μανδύλιον καὶ μίαν μικρὰν κτένα, ἣν ἔφερεν ἐπὶ τῆς κόμης τῆς καὶ αὐθωρεῖ τὰ δύο ταῦτα ἀντικείμενα ἀπεστάλησαν ταυτοχρόνως μολοντί ἅπασαι αἱ ὀπαὶ τοῦ διαχωρίσματος ἦσαν ἐρμητικῶς κεκλεισμένα.

Ἐνῶ δὲ ἡ δευτέρα Ὁφελία ὠμίλει μετὰ τῶν παρευρισκομένων, ἡ μένουσα ἐξωθὴ μεσάζουσα ἦλθε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐκρουε ταύτην, ὀμιλοῦσα ἐνταυτῷ, ἵνα βεβαιώσῃ τὴν παρουσίαν τῆς ἐξωθὴ τῆς αἰθούσης τῆς

Τὸ πνεῦμα τῆς Μαίρης εἰς τὸ μέσον. Ὁ κ. Ἐχανδὶ ἀριστερόθεν καὶ δεξιόθεν ὁ κ. Ἀγουϊλάρ. Ὁπισθεν ἡ μεσάζουσα Ὁφελία. Τὰ παιδιά εἶνε ἀδελφοὶ τῆς μεσαζούσης.

συνεδριάσεως. Τότε τῇ εἶπον: «Ἐλθὲ μέσα, Ὁφελία».

Αὕτη ἀμέσως εὐρέθη μετὰ τῶν παρευρισκομένων ἐν τῇ συνεδριάσει, πρὸς ἐκπλήξιν πάντων. Ἡ δευτέρα ὑπαρξίς τῆς, δηλαδὴ τὸ διπλοῦν τοῦτο ἐγὼ τῆς μεσαζούσης, ὠμίλει μετὰ περισσοτέρας εὐκρινείας καὶ ταχύτητος, δίδουσα σαφεῖς καὶ καλὰς ἐξηγήσεις ἐπὶ τῶν ἀποτετιομένων αὐτῇ ἐρωτήσεων περὶ τῶν φαινομένων τούτων ἢ ὅσων θὰ ἐπραττεν ἡ πραγματικὴ Ὁφελία.

Κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 18 Ἰουλίου 1908, ἀπὸ τῆς 8—10 τῆς ἑσπέρας διαρκέσασαν, παρῆσαν 8 μόνον πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ὑπέγραψαν τὰ πρακτικὰ αὐτῆς καὶ ἀνέκρουσαν εἶτα τὴν Μασσαλιώτιδα ἐπὶ τοῦ

κλειδοκυμβάλου. Ἄλλ' αἰθνηδίως ἠκούσθη μία, εἶτα πολλαὶ καὶ διάφοροι φωναὶ νὰ συνοδεύωσιν αὐτό. Μεταξὺ τούτων ἦσαν ἄνδρες καὶ γυναῖκες, αἵτινες ἐξετέλουν τὸ ἦσμα μετ' ἀληθοῦς ἐνθουσιασμοῦ.

Ἐτερον πνεῦμα, καλούμενον Μαίρη παρουσιάσθη ἐντελῶς ὑλοποιημένον, καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὸ ἦσμα. Ἡ Μαίρη μετὰ τοῦτο εἶπεν ὅτι θὰ προσπαθήσῃ νὰ μεταβιβάσῃ τὴν μεσάζουσαν δύναμιν εἰς πρόσωπον, ὅπερ δὲν κατέχει ταύτην. Καὶ ἀρχεται ἀμέσως αὕτη γράφουσα· εἶτα δὲ διακόψασα, καλεῖ ἓνα ἐκ τῶν παρευρισκομένων καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ λάβῃ θέσιν πλησίον τοῦ χάρτου, ἵνα γράψῃ ὑπὸ τὴν ἐπήρειάν της. Θέτει τότε τὴν χειρὰ της ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου τοῦ προσώπου τούτου, ὅπερ ἀμέσως ἤρξατο γράφον μετὰ ταχύτητος καὶ συνεχείας, χωρὶς ν' ἀκούεται ἡ ἐλαχίστη ὑποβαλλομένη λέξις διὰ φωνῆς. Ὁ τύπος τῆς γραφῆς ἦτο ὁμοιος μὲ τὸν τῆς Μαίρης, ὥστε δὲν ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ εἰς ποῖον μέρος ἐπανυσεν αὕτη γράφουσα, οὔτε πόθεν ἤρξατο τὸ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασίν της πρόσωπον νὰ γράψῃ. Μολονότι δὲ τὸ σκότος ἐν τῇ αἰθούσῃ ἦτο πυκνότατον, αἱ γραμμαὶ ἦσαν κανονικώταται ἀνευ οὐδεμιᾶς διακοπῆς.

Τότε παρουσιάσθη μία ἀνθοδέσμη, ἣν ἕτερον πνεῦμα, τὸ τοῦ Μιχαὴλ Ρουίτζ, εἶχε φέρει πρὸ 4 μινῶν καὶ ἐπαναλάβει ἡμέρας τινὰς πρότερον. Οἱ περιεστῶτες ἐνόμισαν, ὅτι τὴν ἀναγνωρίζουσιν ἐκ τινῶν αὐτῆς λεπτομερειῶν. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ἄνθη ἦσαν ἐντελῶς νωπά, τὰ πνεύματα ἐδεβαίωσαν, ὅτι ἔχουσι τὴν ιδιότητα νὰ ἀνθίστανται εἰς τὴν ἀποσύνθεσιν τῶν ὀργανικῶν οὐσιῶν.

Κατὰ τὸ ἑσπέρας ἐκεῖνο ὁ καιρὸς ἦτο λίαν τρικυμιώδης καὶ ζωηρόταται διεδέχοντο ἀλλήλας αἱ ἀστραφαί. Ἡ Μαίρη ἐπωφελουμένη τῆς περιστάσεως ταύτης, ἤνοιξε τὰ δύο ἐξώφυλλα τῆς πρὸς τὴν ἀλλήν θύρας, ἔφερε κατὰ τὸ σύννηθες λευκὰ ἀτμώδη ἐνδύματα· ἔλαβε δὲ τὴν Ὀφηλίαν διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἐτοποθετήθησαν ἀμφότεραι ἐμπροσθεν τῆς θύρας ταύτης, προαγγέλλουσαι τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἀστραπή τις ἤθελε διαλάμψει καὶ ὄντως ἀστραπή τις μεγαλειτέρα τῶν συνήθων τὰς περιέβαλε διὰ τοῦ φωτός της, οὔτως ὥστε πάντες ἠδυνήθησαν εὐκρινῶς νὰ τὰς διακρίνουσιν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῶν ποδῶν. Τὸ φαινόμενον τοῦτο ὑπεδέχθησαν πάντες μετὰ ζωηρότατων ἐπενφημιῶν.

Τὰ γεγονότα ταῦτα ἐπαναλαμβανόμενα ἀπὸ διειτίας καὶ ἐντεῦθεν, πιστοποιούμενα ὑπὸ πρακτικῶν σημαινόντων προσώπων

καὶ ἐπιβεβαιωθέντα ὑπὸ τοῦ Μεξικανικοῦ τύπου, ἐπιστοποιήθησαν συνάμα καὶ διὰ τῆς φωτογραφίας, ἥτις κατώρθωσε νὰ παράσῃ ἡμῖν ἀντίτυπα ἀξιολόγητα, ὧν δημοσιεύομεν τὰ δύο.

Ἀξιοσημείωτος τυγχάνει ἡ συνεδρίασις τῆς 7ης Φεβρουαρίου παρελθόντος, καθ' ἣν ἔλαβον μέρος ὁ κ. Ραμπῆρος Ἀγουιλάρ διευθυντὴς τῆς ἀνωτάτης Σχολῆς τῆς πόλεως ταύτης, οἱ κ. κ. Ροβῆρος Μπένες Μεζόν, γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας καὶ ἄλλοι. Ἀφ' οὗ ἀκριβῶς συνῆλθον ἐν τῇ προσδιορισθείσῃ αἰθούσῃ, ἐτοποθέτησαν καταλλήλως τὸ φωτογραφικὸν μηχανήμα καὶ τὸ μαγνήσιον, εἰς τὴν λάμπην τοῦ ὁποίου ἔδει νὰ ληθῶσιν αἱ εἰκόνες, ἐκλείσαν τὰς θύρας ἐρμητικῶς καὶ ἔθεσαν τὰς ἀπαιτουμένας ἐπ' αὐτῶν σφραγίδας. Γενομένου οὕτως ἀπολύτου σκότους, ἐφάνη μετ' ὀλίγον τὸ πνεῦμα τῆς Μαίρης Μπρόουν, περὶ ἧς ὠμιλήσαμεν ἀνωτέρω καὶ ἥτις εἰδοποιηθεῖσα ἐγκαίρως εἶχε συγκατανεύσει λίαν προθύμως νὰ παράσῃ διὰ τῆς φωτογραφίας τὴν εἰκόνα της ὅπερ καὶ ἐγένετο. ληθθεῖσῶν τεσσάρων φωτογραφιῶν εἰς διάστημα τριῶν τετάρτων τῆς ὥρας περίπου, καθὰ τὸ πνεῦμα τοῦτο διετέλεσεν ἐν ὑλιστικῇ καταστάσει, χωρὶς νὰ καταβάλλῃ οὐδεμίαν ἐκτακτὸν προσπάθειαν ἢ κόπωσιν. Οἱ τύποι αὐτοῦ εἰσὶ τόσον φυσικοί, ὥστε οὐδὲν μαρτυρεῖ τεχνικὴν μεσολάβησιν· μόνον ἡ μορφή τοῦ πνεύματος, ἐν ᾧ διακρίνονται αἱ χαρακτηριστικαὶ γραμμαὶ τοῦ Ἰνδικοῦ τύπου, εἶνε διάφοροι τῶν ἄλλων, αἵτινες μᾶλλον πλησιάζουσι πρὸς τὸν εὐρωπαϊκὸν τύπον. Αἱ φωτογραφίαι αὗται προξενοῦσι καλὴν ἐντύπωσιν ἐξεταζόμεναι ἐπισταμένως, διότι οὐδόλως φαίνονται ὑποβληθεῖσαι εἰς τεχνικὴν ἐπεξεργασίαν, οὔτε ἦτο δυνατόν νὰ προστεθῇ κατόπιν τὸ πνεῦμα· ἄλλως τε τὸ φῶς, αἱ σκιαὶ καὶ στάσεις τῶν παρευρεθέντων ἀποβάλλουσι πᾶσαν ἰδέαν ἀπάτης. Ἐκτὸς τούτου τὰ πιστοποιοῦντα τὴν ἀθεντικότητα αὐτῶν πρόσωπα εἶνε ἐκτὸς πάσης ὑπονοίας ἢ ἀμφιβολίας. Μόνον δύναται τις νὰ ἐρωτήσῃ ἐὰν τὸ ὑλοποιημένον αὐτὸ πρόσωπον εἶνε ὄντως φάντασμα καὶ ὄχι προσωπικότης μὲ σάρκα καὶ ὀστά. Ἀλλὰ καὶ τοιαύτη ἀπάτη ἂν συνέβαιεν, ὅπερ οὐδόλως συμβαίνει ἐνταῦθα, ἡ κόρη οὕτη θὰ ἦτο γνωστὴ εἰς τὴν Κόστα Ρίκα καὶ ἡ ἀπάτη θ' ἀπεκαλύπτετο εὐχερῶς. Ἀλλως τε αἱ θύραι εἶχον κλεισθῆ ἐρμητικῶς, ὥστε πᾶσα εἰσοδος ξένου προσώπου ἦτο ἀδύνατος.

Ἡ μεσάζουσα εἶνε νέα κόρη 18—19 ἐτῶν καὶ ὀνομάζεται Ὀφηλία Κοραλές, ὁ δὲ πατὴρ της Βουανεβεντούρας Κοραλές,

εἶνε κτηματίας καὶ πρόν ἄνωτερος ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας. Ὁ δὲ κ. Σόλων Κοραλές, θεῖος τῆς μεσάζουσας εἶνε ἔμπορος, τέως ἐπιθεωρητὴς τῶν Σχολείων, ἥδη δὲ γραμματεὺς τοῦ ὁμίλου τῶν πνευματιστῶν· ὥστε καὶ τὰ πρόσωπα ταῦτα, ἀνώτερα πάσης ὑπονοίας, πιστοποιοῦσι τὴν ἀθεντικότητα τῶν γενομένων.

Ἀλλὰ τὸ συγκινητικώτερον πάντων εἶνε ἡ ἐμφάνισις τοῦ μικροῦ παιδὸς υἱοῦ τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Κοραλές, διαρκούσης τῆς συνεδριάσεως. Ἡ μήτηρ αὐτοῦ μόλις τὸ εἶδε τὸ ἐννηκαλίθη καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸ ἀφήσῃ ἐκ τῶν χειρῶν της. Ὑπῆρξε σκηνὴ ἄκρως δραματικὴ καὶ συγκινητικώτατη, ὅτε προσελάθουν νὰ τὴν πείσωσιν ὅτι ἔδει νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὸ πεπρωμένον. Κατὰ τὴν συνεδρίασιν ταύτην παρίσταντο καὶ οἱ κ. Δανιὴλ Κουζαλες, Βικές, μηχανικός, διοικητὴς τῆς περιφερείας, ἀνὴρ ἐπίσης σοβαρὸς καὶ διακεκριμένος.

Τὸ σπουδαιότερον ἐμφανιζόμενον πνεῦμα εἰς τὰς συνεδριάσεις ταύτας τὸ τῆς Μαίρης Μπρόουν βεβαιοί, ὅτι ἐγεννήθη ἐν Ν. Ὑόρκῃ, ὁπόθεν πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐξηφανίσθη, χωρὶς νὰ δύναται νὰ προσδιορισθῇ τὸν χρόνον, τὴν γνῶσιν τοῦ ὁποίου ὡς φαίνεται ἀπώλεσεν ἐν τῇ νέα αὐτοῦ ὑπεραστρώ ζωῇ. Ὁ κ. Α. Μπρένες πολλὰ γράφει περὶ αὐτῆς ἀξιοπεριεργα καίσημαντικά. Ὅτι τῷ ὠμίλῳ εἰς διαφόρους γλώσσας καὶ ἀπάντα εὐχερῶς, ὅτι τῇ ἐζήτησε τεμάχιον τῆς κόμης της, ὅπερ τῷ ὑπεσχέθη καὶ πραγματικῶς ἀργότερον τῷ ἔδωκε καὶ ἐτι φυλάττει αὐτό. Ἦσαν βόστρυχοι καστανόχροες, κατ' οὐδὲν διαφέροντες τῶν φυσικῶν. Γράφει δὲ λίαν εὐχερῶς, ἰδίως ἀγγλιστί, ἐπιδεικνύουσα ἐν ταυτῷ μεγίστην ψυχικὴν ἀνάπτυξιν.

Ἡ Μαίρη πολλάκις ἐφάνη κρατοῦσα πυγολαμπίδα διὰ τῆς ὁποίας ἐφώτιζε τὸ πρόσωπον καὶ τὴν ἐνδυμασίαν της, ἥτις ἦτο λευκοτάτη. Διέκρινε τις ἐν τῇ λάμπῃ τῆς πυγολαμπίδος τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτῆς, ἅτινα ἦσαν ἀρκετὰ ὠραία. Τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου της ἦτο ἐλαφρῶς μελαψόν. Ἐτι πλέον ἡ Μαίρη ὑψοῦτο ἐν τῷ κενῷ, μὲ μικρὸν δὲ φῶς τῆς λυχνίας ἐφαίνετο ἀνερχομένη πρὸς τὴν στέγην καὶ εἶτα ταχέως κατερχομένη, ὡς νὰ διωλίσθαινε

Τὸ πνεῦμα μετὰ τῆς μεσάζουσας Ὀφηλίας πλησίον του ἐν ὑπνωτιστικῇ καταστάσει.

Μετὰ ταῦτα ἐκαληνύκτιζε τοὺς πάντας καὶ ἐξηφανίζετο.

Τοιαῦτα λοιπὸν καὶ λαμπρὰ περάματα τῆς Κόστα Ρίκα, τὰ ὅποια δὲν ἀμφιβάλωμεν ποσῶς, ὅτι ἦσαν ἀθεντικά καὶ ἀκριβέστατα καθόσον πολλάκις πλεῖστα ἐξ αὐτῶν καὶ εἶδομεν καὶ περιεγράψαμεν.

Φ. Π.

ΙΔΕΑ ΑΝΤΑΡΤΟΥ

Μὴ τὸ χάρο κάθε ἡμέρα κουθεντιόζουμε,
ποῦ ἡμῶν οἱ πρώτοι φίλοι, δὲ πῶς μοιάζουμε,
τὸ κλαδί μὰ καὶ τὸ βράχο σὲντροφ' ἔχουμε
κι' εἶν' ὁ προορισμός μας γιὰ νὰ τρίξουμε

Ὅπου πῦρε μὲ λαχτάρια κι' ἓνα τρόπο γίρουμε
κι' ἂν διατάξ' ὁ Καπετάνιος καὶ Βουλγάρους πύρουμε
αἶμα κόκκινο σὰν βλέπω, δὲν λυποῦμαι, δὲν γελῶ,
μόνο μὲ μεγάλη σιχίφτις ἀνεβαίνει ἢ τὸ μυαλό.

Φαναριώτης

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΜΒΛΕΤΑΙ

ΑΙΜΑΤΗΡΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

Έν μέσω τής ηρεμίας του κοινωνικού περιβάλλοντος, έν ώ βιοούμεν άπαντες οι θνητοί και έν τή τροχί ταύτη τής έκπολιτιστικής και τής ήθικης ήμών αναπτύξεως, διαταράσσουσιν έκάστοτε τήν ψυχικήν μας νηνεμίαν πλείστα όσα αίματηρά δράματα πάσης μορφής εξελισσόμενα μετά τής μεγαλειότητας ύσω και άποτροπαιότερας άγριότητος, έμποιούσης εις πάντα τινά άλγεινήν τήν έντύπωσιν, και καταλειπούσης άμα ήχώ παραφρονας εις τήν όλην του πολιτισμού αίγλην και άρμονίαν.

Τά συνηθέστερα όμως τούτων περί ών έν προκειμένω θέλομεν πραγματευθή, εισίν έκείνα τά οικογενειακής φύσεως τών όποιων ώς έλαττήριον φέρονται πάντοτε λόγοι τιμής.

Πάσης περαιτέρω συζητήσεως γνωστών άνευδοιάστως τυγχάνει, ότι εις τά πολυειδή έγκλήματα πολλάκις άναφαινεται ώς ήρωϊς ή γυνή, και ήτις πίπτει θυμα τών σφαλερών αυτής έπιχειρημάτων ών ό έπίλογος έπιζήμιος αύτή άποβαίνει. Και βλέπομεν ώς δράστην τόν πατέρα, σύζυγον, άδελφόν ήπιπτοντα πρό τών πο:δών αυτού τήν γυναίκα νεκράν, άτε έμπορούμενον υπό βθεσίας και άγνης συναισθήσεως πρός τό αλώθητον τής ήθικης του τιμής γόητρον.

Εις ταύτα ιδιαιζόντως συμβάλλει τόσω ή άδυναμία τής γυναικείας ψυχής, ύσω μάλιστα και ή κουφότης αύτης ταύτης τής γυναικός από διανοητικής άπόψεως θεωρουμένη. Διότι ή γυνή φύσει άλλοπρόσαλλος ούσα εις τās διεπούσας ταύτην βιωτικές συνθήκας, ώς έπίσης και ένδιάθετος εις πέν θέλητρον, προβαίνει πολλάκις άδασανίστως και όλως άσυνειδήτως εις πέν είδος πράξεως, φθάνουσα κάποτε και μέχρι άνοσιουργήματος.

Φυσικώς, ούτως έχουσα, ώς είκός, ύποπίπτει εις πλείστα κατά τής έαυτής τιμής παραπτώματα, άγοντα ταύτην μικράν και κατ' όλίγον εις τέλειον όλεθρον, άτε εκκλίνουσα ήδη τής ήθικης ύδοϋ και εξαναγκάζουσα ούτω τόν ύπέχοντα εύθύνην διά τήν ήθικήν της κατάστασιν άνδρα να γένηται άκούσιος αύτης φονεύς άφ' ένός και να... άμαυροί τήν ίδίαν έαυτού ύπόστασιν άφ' έτέρου.

Όθεν άν παραδεχθώμεν τά έναντία τούτων (ότι ή γυνή δεν είναι οίκα λέγομεν) βεβαίως δεν θά παρεσύρετο τοσοούτον εύχερώς, υπό του άνδρος άφιεμένη άυτοπροαιρέτως έρμειον τών ψευδών πολλάκις αυτού αισθημάτων και κακοβούλων προθέσεων του, έφ' ών αύτη έρειδομένη εξιδανικεύεται εις τόν έρωτα' τούναντίον όμως θά εδείκνυτο ώς έδει έναντι αυτού' τούτέστιν σεμνοπρεπής και τά μάλα άπαρεγγείρητος ώς εκ τής θέσεως αύτης, ώς γυναικός, και θά υπελόγιζεν άμα, όρθοφρονούσα, τό βίρος και τās τυχόν διανοιγομένης δυσσεπουλώτους πληγās μιās έκάστης πράξεώς της, κακόν φερούσης χαρρακτηρα.

Έντεύθεν ή γενεσιουργός αίτία τών μετά τής άπαισιωτέρας έκφράσεως διαδραματιζομένων συχνάκις αίματηρών ειδυλλίων, τής άνθρωποθυσίας.

Γνωστών ώσαύτως είναι, ότι ύφίστανται έν τώ κόσμω άνθρώπων φύσει πέν άλλο ή έγκληματικά, γεννηθείσαι με έμφυτον αγαθότητα' πλην πέπρωται κάποτε και οι τοιαύτης φύσεως άνθρωποι να γίνωνται ή να φάνωνται ώς έχοντες έπιρρηπή τινά ιδιότητα εις τό έγκληματείν, και τούτο διότι τοίς τό επιβάλλουσι του βίου των αί περιστάσεις.

Πάντως δυνάμεθα να πιστεύσωμεν, ότι εις πᾶσαν περιπτώσιν πᾶς τις, κατά τό έφικτόν, δύναται να ύπ-

εκφύγη τό έγκλημα όταν, ώς είπομεν, δεν είναι έγκληματικών ένστικτών άνθρωπος ή και όποτε πάλιν τό ένυπάρχον αύτῷ αίσθημα τής άυτοσυντηρήσεως—διότι προγινώσκει τό τέλος αυτού υπό τής τιμωροϋ Θείας τε και άνθρωπίνης δικαιοσύνης—τόν άποτρέπει συνήθως του κακού οίασδήποτε έγκληματικότητος.

Εύρισκόμενος όμως εις τήν περίπτωση—περί ής τό θέμα—καθ' ήν φέρεται προσβεβλημένος άπέναντι μιās κοινωνίας έν τή όποια κατοικεί, άπέναντι ένός όλοκλήρου κόσμου άνθρώπων διά πράξιν προσώπου καθαπομένην τής τιμής και αυτού ίδιου, άδυνατεί πλέον να πράξη άλλως ειμή να εξέλθη ίκανοποιημένος. 'Αλλά πώς!... Προβαίνων εις έγκλημα άναπόρευκτον, όπως άπαλείψη τόν σπύλον τής πράξεως, άνυψών δ' ούτω τόν έγωϊσμόν του.

Έν τέλει, σόν τούτοις έπιπροστίθεμεν, ότι όλων αυτών τών αίτιών ένεκεν τά αίματηρά δράματα και δη τά τής τιμής τά καθ' έκάστην σχεδόν πληροϋντα τάς έν 'Ελλάδι έγκληματολογικās στατιστικās, κατέστησαν όπωσούν συνήθη και ώς επιδημικά νοσήματα έν τή συγχρόνω ταύτη έποχή καθ' ήν ή πρόοδος και ή εξέλιξις του πολιτισμού άλματικώς εξαπλούνται τείνοντα βαθμηδόν εις τήν άπώλειαν όλων ήμών ώς και τήν ύσημέρια αύξουσαν όλοκλήρου τής χώρας κακοδομιαν.

Αθήναι

Χαραλ. Δ. Κουτσήδαρης

ΝΕΚΡΟΛΟΥΛΟΥΔΑ

Ύς τή δυστυχιδμένη μάννα του Ξενοφώντος Α. Πρίντζη.

Τι λόγια θέλεις να σου πω. ω δυστυχη μητέρα; Όπου κ' έγώ 'σαν άκουσα τη συμφορά έδω πέρα, 'Εσήκωσα τά μάτιά μου 'ψηλά κ' είπα : Θεέ μου, Γιατί αυτό τό σδικο 'ς τήν κακομοίρα ; 'Πέ μου!

Ό κόσμος έχει βάσανα, πληγαίς πολύ μεγάλας Μά σαν έτούτη τη πληγή, θαρρώ πως δεν έν' άλλαις. Τό γιατρικό δε θά βρεθῆ για να τηνε γιατρέψη. Αυτός εκεί που ήθελε ο γιος σου να μη κήση, Αυτός έχει τη δύναμη να σε παρηγορήση!

Αθήναι

Γεώργιος Α. Πολίτης

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Η ΦΕΓΓΟΒΟΛΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Έν τῷ προηγουμένῳ τεύχει τής «Φύσεως» είπομεν περί τής τεχνητής φεγγοβολίας τών άνθών. Έδημοσιεύσαμεν δε και τήν σχετικήν εικόνα.

Ήδη θά προσθέσωμεν, ότι ή φεγγοβολία του ούτω παρασκευασθέντος άνθους δικτηρηται επ' άρκετόν και εάν μεταφέρωμεν αυτό εις σκοτεινόν δωμάτιον, ότε παρατηρούμεν, ώς έν τή κάτωθι εικόνη έμφανίζεται, ότι ο φωσφορισμός διατηρείται ώραιός και λαμπερός.

Έπι τή περιστάσει ταύτη παρατηρούμεν, ότι γίνεται χρῆσις του φωσφορικού θείου προς χάραξιν σχεδίων και όνομάτων επί έπιφανείας χαρτου κτλ. και ότι τά πειράματα ταύτα ποικίλλουν κατά τήν διάθεσιν του πειραματιστοϋ.

Διά μέσου τών τεχνητών φωσφορικῶν ούσιων δυνάμεθα άφ' έτέρου να κατασκευάσωμεν φωτεινούς πίνακας ώρολογίων έν τῷ σκότει ως και φωτεινάς έπιγραφάς καταστημάτων και άλλα άντικείμενα προς χρῆσιν έν ώρα σκότους ή νυκτός. Φ. Π.

Μέσον κατά τών κατσαρίδων.

Table with 2 columns: Substance and Amount. Borac. pulv. 200,0; Natr. sulfuros. pul. 100,0; Sacch pulv. sbt. 700,0

Καλόν να έχουν αί κατσαρίδες και νερόν προσιτόν, ώστε ή ένεργεια τής κόνεως να είναι ταχεία.

Κατά τών κοροέων.

Table with 2 columns: Substance and Amount. Aqua 1000,0; Acid. carbol. crd. 20,0; Ol. lini 2,0; Liq. Kal. caust. 20,0; Magnes chlorat. 10,0; Benzol 30,0; Naphtanil 1,0

Έπικνελημένη επάλευσις φονεύει όχι μόνον τά ζωντανά έντομα, αλλά και τά αυγά των.

Κατά του σκόρου.

Table with 2 columns: Substance and Amount. Ναφθαλίνη 50,0; Καμπορά 20,0; Οινόπνευμα 500,0; Γδωρ 400,0; Acet. pyrolignos 30,0; Ol. Citronelle 1,0

Ή χρῆσις τής σκευασίας γίνεται διά ψεκστήρος.

Βερνίκιον ύποδημάτων ύδατοσταγές

Τήκομεν 100 μ. Καρναβόζης και άναμιγνύομεν με 200-300 μ. ελαίου βυζελίνης, χρωματίζομεν δε αναλόγως (Τήν Καρναβόζην χορηγεί τό κατάστημα Dr. E. Klie et Cie Βερολίνον).

Σάπων στιλβωτικός δι' άργυρά σκεϋη.

Σκαπνοποιούμεν κατά τόν γνωστόν τρόπον 10 μέρη κοκοφοινικελαιού με 20 μέρη ρύματος (20 βαμβαδών) και μόλις άρχίση ή πήξις προσθέτομεν 45 μέρη κρητίδος.

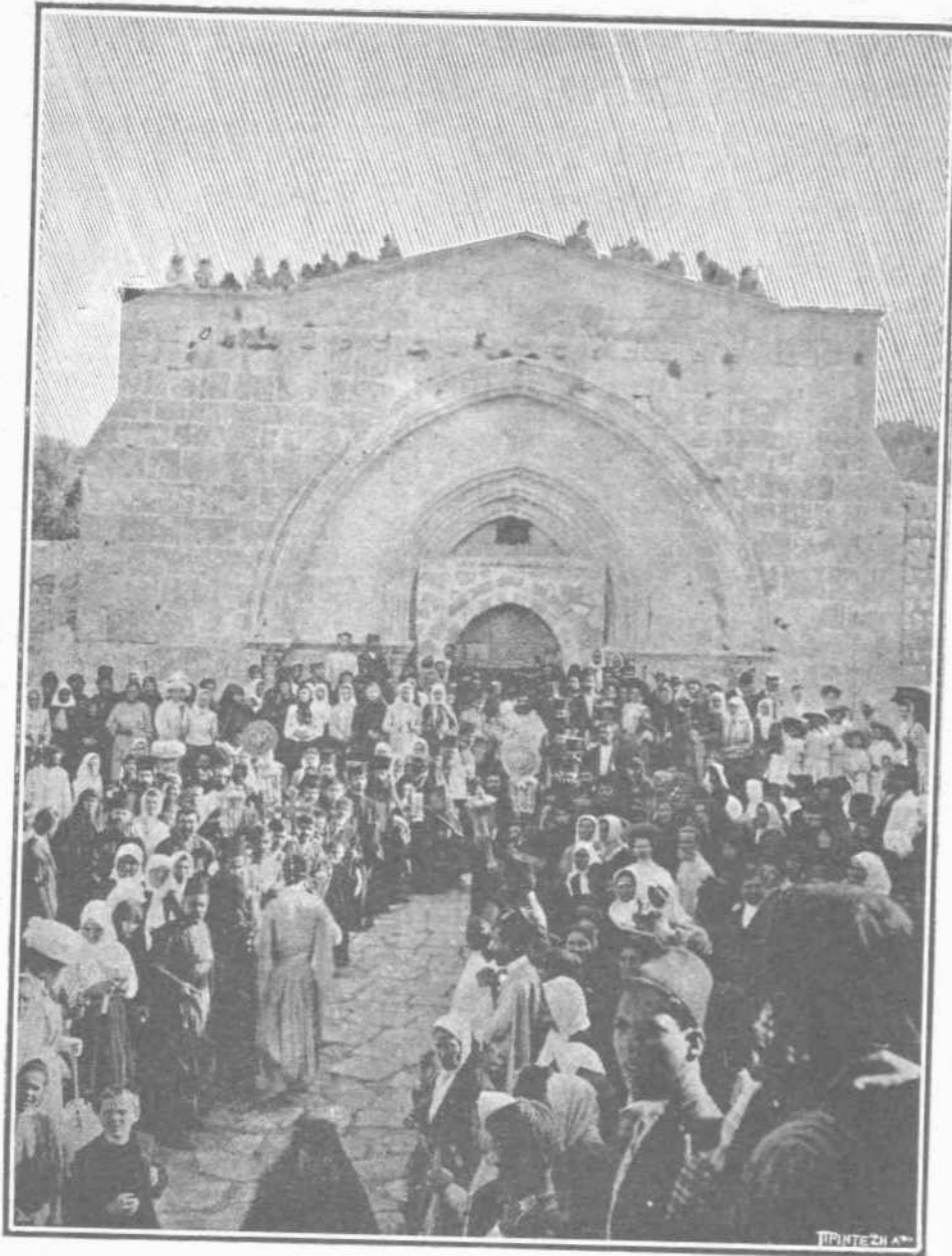
ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Ή πεδωξις των τριχών.

Πολλά παραπονούνται, ότι άνευ αίτίας έπαθον από ασθένειαν τής κόμης των και ένῳ μεταχειρίζονται μόνον ύδωρ εις τās πλύσεις τής κεφαλής. Λοιπόν, πράγμα άπίστευτον, άλλ' αληθές. Αυτό τό ύδωρ και μόνον είναι ο φορεύς όλων τών νόσων και ίδου πώς.

Τό ύδωρ ως έχει εκ τής πηγής ή του φρέατος ή και εκ του ποταμού εξαγόμενον περιέχει σωρείαν έντόμων και μικροβίων. Άτινα έναποσιθίμενα επί τής κεφαλής μας, εύρίσκουσι τροφήν καλήν και παχείαν εις τās ρίζας τών τριχών μας, ένθα δικιτώμενα του λοιπού μας προξενούσι τās νόσους, ών άμφοισθητόμεν τήν προέλευσιν! Έξουδετεροίτε λοιπόν τήν ένεργειαν αυτών διά προσθήκης φανικού ή βορικού οξέος και θά σώσητε τήν κόμην σας εκ πάσης τριχοπτωτικής κλ. νόσου.

Η 14η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΕΝ ΓΕΘΣΗΜΑΝΗ:

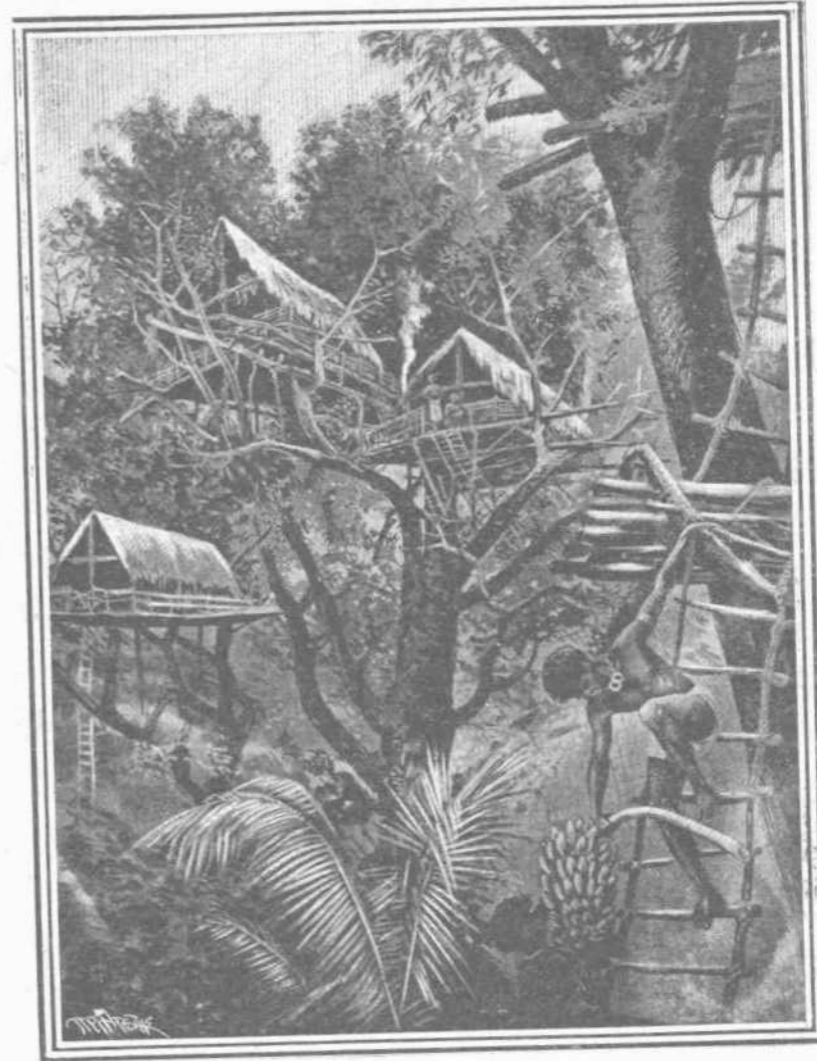
[Φωτογρ. έρτσ. Ε. Γ. Κοντοπούλου]

Τῶν ἰδιορρυθμῶν καὶ ἐκτάκτων ἐν τῇ μεγαλοπρεπείᾳ τῶν ἀνὰ τὴν Ἁγίαν Τὴν ἑορτῶν τὸν στέφανον ἀποτελεῖ ἡ δεκαπενθήμερος πανήγυρις τῆς κοιμήσεως τῆς Παναγίας Παρθένου. Ἀσυνήθης κίνησις τὰς ρίζας τῆς ἔχουσα εἰς βαθὺν πρὸς τὴν ἀειπαρθένον θρησκευτικὸν αἰσθημα παρουσιάζει καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας ταύτας ἑκτακτὸν τὸ θέαμα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ διατρέχοντος περὶ ἀγὰς ἡλίου τὴν θεοβάδιστον ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου. Τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ Ἀυγούστου μηνὸς διατρέχει ὁ κάτοικος ἢ ὁ εὐσεβὴς τῶν Ἱεροσολύμων προσκηνητὴς ἐν συνεχεῖ ἀπολαύσει, καθ' ὅτι πλοῦτος παραστάσεων ἄφθονος πρὸς θρησκευτικὰς καὶ καλλιτε-

χνικὰς ἐξάρσεις ἀποτελεῖ τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς μακρομέρου ταύτης ἑορτῆς.

Ἴδιᾳ ὁμως ἐκθαμβὸς πρὸ ἐκπύλου θεάματος ἵσταται ὁ παρατηρητὴς κατὰ τὴν παράδοσιν τῆς εἰς τὸν χρωστῆρα τοῦ Ἐδ' ἀγγελιστοῦ Λουκᾶ ὀρειλομένης εἰκόνας τῆς Θεομήτορος ἀπὸ τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις μετοχίου τῆς Γεθσημανῆς εἰς τὸ ἐν τῇ Θεοδακρυβρέκτῳ κοιλάδι τῶν κέδρων κείμενον Ἁγίον Σπήλαιον, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου εὐρεθαι τὸ ἅγιον μῆμα τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ κατὰ τὴν ἀνοδὸν ἀνάπαλιν.

Αἱ δύο αὗται μεγαλοπρεπεῖς θρησκευτικαὶ ὁδοιπορικαὶ λαμβάνουσι χώραν ἢ μὲν τῆς καθόδου μετὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς δωδεκάτης Ἀυ-

ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΠΙ ΔΕΝΔΡΩΝ

(βλ. σελ. 103)

γούστου, ἢ δὲ τῆς ἀνόδου πρὸ μεσημβρίας τῆς εἰκοστῆς τρίτης τοῦ ἰδίου μηνὸς ἐπὶ τριώρον περίπου διαρκῶσαι μεθ' ὅλον τὸ μικρὸν μεταξὺ τοῦ Ἁγίου Σπηλαίου καὶ τοῦ Μετοχίου τῆς Γεθσημανῆς διάστημα ἕνεκα τῆς ἀπειροῦ συρροῆς πλήθους διαφόρων θρησκευμάτων.

Κατὰ τὴν ἀνοδὸν τῆς εἰκόνας, ἡ πολυπληθὴς φιλόθρησκος συνοδεία μετὰ τοῦ ἐκάστοτε ἡγουμένου Γεθσημανῆς, ὅστις τὸ κέντρον κατέχων, φέρει εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ δάρατον τοῦτο κειμήλιον καὶ τῶν καλλιφόνων χορῶν τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, οἵτινες ἐκατέρωθεν τῆς θείας εἰκόνας κατὰ οἴχους βαίνοντες ἀναμέλπουσιν ἔμμελῶς τὰ ἐγκώμια τῆς Θεομήτορος, διασχίζει ἐν πομπῇ, χρηζούσῃ καλλιτεχνικῶν καλλίμων ἐμφανιότου ποιητοῦ πρὸς περιγραφήν, τὴν ἱστορικὴν εἰς θρησκευτικὰς ἀναμνήσεις ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου (Via dolorosa) καθ' ὃν χρόνον τὰς σιέγας καὶ τὰ παράθυρα τῶν ἀμφοτέρωθεν τῆς ὁδοῦ οἰκιῶν κακλύζει ἀπειρον πλῆθος θεατῶν, οἵτινες μὲ λιβανωτῶν καὶ ἄλλας

εὐόσμους οὐσίας ἀνὰ χεῖρας ἐν θρησκευτικῇ εὐλαβείᾳ ἀναμενομένουσι τὴν πάροδον τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνας, ἵνα ράνωσιν αὐτὴν ἀποδίδοντες τὸν προσήκοντα τῇ τοῦ Χριστοῦ μητρὶ λατρείας φόρον.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς καὶ εἰς ἐπεισόδια ποικίλα πλουσίας ταύτης θρησκευτικῆς ὁδοιπορίας ἀναπέμπονται, ἀπὸ τούτων κατὰ τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ τοῦ μαρτυρίου εὐσεβεῖς, θερμαὶ πρὸς τὸν ὕψιστον δεήσεις, ἃς ἐπιστέφει ἢ ἐν τῇ ἁγίᾳ αὐτῇ μακροσκελῆς ὑπὲρ πάντων δεήσεις καὶ εἰτα ἐπακολουθεῖ ἡ κατάθεσις τῆς θείας εἰκόνας ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ μετοχίου καὶ ἡ λήξις τῆς μεγαλοπρεποῦς θρησκευτικῆς πομπῆς.

Ἀπεφύγομεν τὸν κόπον νὰ ἐρευνήσωμεν καὶ τὴν ἱστορικὴν προέλευσιν τῶν δύο τούτων θρησκευτικῶν ὁδοιποριῶν παρεμφερῶς πρὸς ἐν ἄλλαις χώραις γινομένων. ὡς λ. χ. ἐν Κύπρῳ κατὰ τὴν ἀνοδὸν καὶ καθόδον ἀπὸ τῆς ἐν Κύκκῳ μονῆς εἰς τὸ παρὰ τὴν Λευκωσίαν Μετόχιον τῆς ἐπίσης ἀρχαίας εἰκόνας τῆς Θεοτόκου, καθύτι

τοῦτο εἶναι ἔργον ἄλλων, καίτοι κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην ἂν ἐρωτήσωμεν τὸ παρελθὸν θὰ εὐρωμεν τὰς ἱστορικές τούτων βάσεις, οὐχὶ πολὺ πέραν τοῦ τελευταίου ἡμίσεως τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

Τοιαύτη ἐν συντόμῳ σκιαγραφία εἶναι ἡ θρησκευτικὴ ὁδοιπορία τῆς ἀνόδου τῆς εἰκόνας τῆς Θεοτόκου, ἧς τὴν ἀφαιρετικὴν παρίστησιν ἡ ἡμετέρα εἰκὼν.

E. Γ. Κ.

ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΠΙ ΔΕΝΔΡΩΝ

EN NEA: ΓΟΥΓ'Ι'NEA:

Ἡ εἰς τὰ δυτικὰ τοῦ Εἰρην. Ὀκεανοῦ μεταξὺ τοῦ Ἰσημερινοῦ καὶ 10⁰ νοτ. πλάτους κειμένη νῆσος Νέα Γουίνεα, ἡ μεγίστη τῆς γῆς, ὡς γνωστὸν εἶναι διανεμημένη μεταξὺ Γερμανίας, Ἀγγλίας καὶ Κάτω Χωρῶν. Τὸ ἰστωρικὸν ταύτης ἀνήκει εἰς τὰς ἀνεξερευνήτους ἐπι χώρας, οἱ δὲ ἰθαγενεῖς μετὰ γρηγορίας Παπούται συγκαταλέγονται εἰς τὰς ἀπολιτιστοὺς καὶ ἀτελεστάτας φυλάς τῆς γῆς. Ἡ ἐνδυμασία των ἀείποτε συνίσταται ἀπὸ ἐν περιζώσῃ τῆς ὁσφύος καὶ αἱ κατοικίαι των παρέχουσι τὸ ὑπόδειγμα τῶν κατοικιῶν τῶν ἀρχαίων λαῶν. Συναπτῶς τις τοιαύτας τριῶν εἰδῶν. Τὰς τελειότητας ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως εἰς τὰς ἐκβολὰς τῶν ποταμῶν καὶ παρὰ τὰς ἀκτὰς αὐταὶ στηρίζονται ἐπὶ ἰσχυρῶν πασσάλων καὶ ἔχουσι τοὺς τοίχους κατασκευασμένους ἀπὸ κορμούς καὶ τὰ πλέγματα ἀπὸ ἰνας ἐκ φλοιῶν δένδρων, τὴν ἀτέγγην κεκαλυμμένην μὲ φύλλα φοινίκων, εἰς δὲ ἐπικλινῆς τοποθετημένος κορμὸς δένδρου χρησιμεύει διὰ τὴν ἀνάβασιν. Εἰς τὸ ἰστωρικὸν τῆς νήσου ὅπου πολλὰ δάση ὑπάρχουσιν αἱ καλύβαι εἶναι ἀπλοῦστεραι· στηρίζονται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἔχουσι ἀτέγγην μέχρι τῆς γῆς ἐξικουμένην, μία δὲ στενὴ ὄπη χρησιμεύει πρὸς εἰσοδόν. Τὰ μᾶλα ἐνδιαφέρονται ὅμως εἶναι αἱ ἐπὶ τῶν δένδρων κατοικίαι, αἵτινες ἰδιαζόντως εὐρίσκονται ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ ἀυτοκράτορος Γουλιέλμου. Ἐκεῖ οἱ ἰθαγενεῖς τοποθετοῦσι τὰς ἐλαφροὺς ἀντῶν καλύβας πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῶν ἀγρίων ζώων καὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἐχθρῶν των, ἐπὶ τῶν κορμῶν τῶν ἰσχυρῶν δένδρων τοῦ δάσους. Μόνον μία κλιμαξ ἐκ κορμῶν βαμβοῦ κατασκευασμένη χρησιμεύει διὰ τὴν ἀνοδὸν ἀναστρομένη μάλιστα κατὰ τὴν νύκτα καὶ κατὰ τὰς προσβολὰς τῶν ἐχθρῶν.

Γ. Κ. Γ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς δημοσιεύσεως καὶ ἐτέρων ποιημάτων τοῦ νέου τακτικοῦ ἡμῶν συνεργάτου καὶ παλαιῦ συνδρομητοῦ τῆς «Φύσεως» κ. Ἰω. Κωνσταντινίδου, σπουδασαντος εἰς τὰς Σχολὰς τοῦ Γένους, περατίθεμεν εὐχαρίστως καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, ὅπως οἱ ἡμετέροι ἀναγνώσται γνωρίσωσι κλλιτέρον τὴν φυσιογνωμίαν του ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Φαναριώτης» συμπληροῦσι φίλου ἡμῶν καὶ συνεργάτου.

Σ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ

Σὺ 'σαι κέντρον ποῦ ἀπ' ὅλων τῶν μερῶν τῆς ὑψηλοῦ δέχουσι ἀπείρου κόσμου προσευχὰς καὶ ἰκεσίας σὺ 'σαι κέντρον δι' εὐπίστους ἀπαρχαίλων ἤλιου ποῦ ἐν μέσῳ τοῦ χειμῶνος μὲς θερμαίνει τὰς καρδίας.

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἄπαντων τέλος εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ φίλου μου Ἀλέκου, κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος, ἀνεχώρησα διὰ τὰ παράλια τῆς Βρετανίας, ὅπως διέλθω ἐκεῖ τὸ ὀλίγον διάστημα τῆς ἀδείας μου.

Καθημερινῶς διοργανοῦμεν εὐαρέστους περιπάτους, μέσω τῶν ἀποκρήμων βράχων καὶ τῶν ἀνθισμένων χαμοδένδρων ἢ καὶ ἐντὸς τῶν κοιλωμάτων, τῶν περιβαλλομένων ἐκ ξηρῶν ἀκανθῶν καὶ σκιαζομένων ὑπὸ γηραιῶν δένδρων.

Ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν εἶχομεν διευθυνθῆ μέχρι τῆς θαλάσσης, ἐφθάσαμεν εἰς ἀπόκρημον μέρος ἐξ οὗ κατήρχετό τις εἰς ἀμφίθεατρον παρὰ τὴν ἀκτὴν, ὅπου ὑπὸ τὴν σκιάν παλαιῶν τιῶν δρυῶν ἠγείρετο μνημεῖον.

Ἡ ἀγρία καὶ ἐρημὸς αὕτη θέα ἦτον ἀσυγκρίτως μεγαλοπρεπής. Ἡ ἡσυχία δὲν ἐταράσσεται, εἰμὶ ἐκ τοῦ ὑποκόπου κρότου τῆς θαλάσσης ἣτις ἐκύλιε τὰ κύματά της μέχρι τῆς ἀμμώδους ἀκτῆς, ὡς καὶ ἐκ τῆς θλιβερῆς κραυγῆς τῶν κορωνῶν, τῶν διερχομένων καὶ συστρεφομένων εἰς ὕψος τεράστιον ἀνωθι τῶν κεφαλῶν μας, ἵνα εἴτα καταπέσωσιν εἰς τὴν ἀκτὴν. Ἡ γλῶσση καὶ τὰ βότανα, ἅτινα ἠνθίζον ἐκεῖ, ἦσαν ξηρὰ καὶ πυρρωμένα ἐκ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς ἐπιδράσεως τῆς θαλάσσης αἱ δὲ δρυὲς ἦσαν τόσον ζαρωμένοι, οἱ κλάδοι των τόσον παραδόξως περιτετυλιγμένοι ὡς νὰ ἦσαν ἀπληπισμένοι διαστρέφουσι τὰς χεῖρας. Μόναι αἱ παχέαι ἀνθοδέσμαι τῶν ἰζῶν ἠύξανον θαρκαλέως ἐπὶ τῶν δένδρων κορμῶν καταφρονούσαι τὸ χρυσοῦν δρέπανον τῶν γυραιῶν δρυῶν, αἵτινες ἀνεπαύοντο ἴσως τὸν κίωλον ὕπνον ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν κλάδων των.

Ἐκ τοῦ μέρους ὅπου ἐκαθήμην, διεκρίνετο λαμπρὸν πανόραμα ἢ θάλασσα ἐξηπλοῦτο ἐπὶ τῶν ποδῶν μου, ὡς ἀπέρχοντος τάπητος ἐξ ἀργυρῶν κλωσσῶν.

Ἐπιθυμῶν νὰ δικτηρήσω ἐνθύμησιν τῆς ἀξιοθυμάστου ἐκείνης θέας, ἐξήγαγον λεύκωμα ἐκ τοῦ θηλακίου μου καὶ ἐσχεδιάζα. Ὁ Ἀλέκος ἀρίων με τότε κατήλθε παρὰ τὴν ἀκτὴν ἀπασχολούμενος εἰς τινὰ ἀλιεῖαν.

Καὶ ἐνῶ ἡ χεὶρ μου ἐζήτηε νὰ σχεδιαγραφῆσθαι τὸ σύνολον τοῦ μαγευτικοῦ αὐτοῦ τοπίου, ἡ φαντασία μου μὲ ἔφερον αἴφνης ἐν πλήρει

Γαλατίζ, δυσιδαίμονι καὶ βαρβάρῳ, ὅπου ἐπεκαλεῖτο τὰς ποιητικὰς εἰκόνας τῶν ὠραίων δρυῶν, ἱερῶν παρθένων ὑπὸ τὰς λευκὰς μακρὰς ἐσθῆτας, μὲ πλουσίαν κόμην, καὶ φωνὴν θελκτικὴν. Ἄλλ' ὅποια δὲν ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξις καὶ ἡ ταραχὴ μου, ὅταν εἶδον αἴφνης τὸ ὄνειρόν μου νὰ λαμβάνη ὄσπ' καὶ νὰ γίνεταί πραγματικότης!

Ὡραία κόρη διηυθύνετο σιγὰ ὑπὸ τὰ δένδρα ἢ μακρὰ ἐσθῆς της ἀπλῶς κρατούμενη ἐκ τῶν μέσων, ἐπανεπίπτε μετὰ χάριτος καὶ εἶχεν ὅλως ὄψιν ἀρχαίας ἐσθῆτος. Τὸ ὕψηλόν της ἀνάστημα καὶ ἡ χάρις τοῦ σώματος της, τῆς προσέδιδον ὕψος μεγαλοπρεπές· ἡ δὲ στάσις τῆς κεφαλῆς της ἦτο ὕψηλὴ καὶ ὑπερήφανος. Ἡ μελανὴ κόμη της δεδεμένη διὰ ταινίαν ἐφέρετο κυματοειδῶς ἐπὶ τῶν ὤμων της. Τὸ πρόσωπόν της ἐδήλου μεγάλην ἐνεργητικότητα καὶ ἦτο σπανίως σοβαρῆς ὠραϊότητος.

Ἐβημάτισεν ὀλίγον καὶ εὐρέθη αἴφνης ἀντιμέτωπος ἀπλέτου φωτός· ἠγείρε δὲ τότε τὴν χεῖρα της μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν της ὅπως τοὺς προφυλάξῃ ἐκ τῆς λάμψεως τοῦ φωτός, καὶ ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς χειρός, εἶδον αὐτοὺς νὰ λάμπουν παραδόξως ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐκ τῆς πολλῆς προσηλώσεως πρὸς τὴν ἀπέραντον ὕδατιν ἔκτασιν εἶχε λάβει κάτι τι ἀπὸ τὰ βῆθη τῆς θαλάσσης.

Ἐπὶ πολὺ ἔμεινεν ἐκεῖ, ἀκίνητος καὶ ἐστατική, ἐξερευνώσα παθητικῶς τὸν ὀρίζοντα· κατόπιν μετέβη νὰ καθήσῃ ἐπὶ τινος βράχου, ἔγρουσα στάσιν ἐντελῶς χαρίεσαν, τὸν ἀγκῶνα στηρίζουσα ἐπὶ τοῦ βράχου. Ἀφήσακα νὰ πέσῃ ἡ ὠραία της κεφαλὴ ἐπὶ τῆς χειρός της καὶ βλέπουσα εἰς τὸ κενόν, παρεδόθη εἰς τὰς ὀνειροπολήσεις αὐτῆς.

Ἐγώ, ἔμενον ἀκίνητος, αἰχμαλώτος ὑπὸ τοῦ πλήρους γοήτρου καὶ κάλλους τοῦ μαγευτικοῦ τούτου θεάματος.

Αἴφνης, ἡ ὠραία μου αὕτη ἐμφάνησις ἐφάνη ὡς νὰ ἐξήρχετο ἐκ θλιβεροῦ τινος ὀνειροῦ, φέρουσα δὲ πολλάκις τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ μετώπου της, ὡς διὰ νὰ ἐκδιώξῃ θλιβεράν τιναν ἀνάμνησιν καὶ ἐγειρομένη, ἐψέλισεν ἀπομακρυνομένη ἐκείθεν:

— Τίποτε! πάντοτε τίποτε!...

Καί εξηφανίσθη! Ἡ ὄπτασίς μου αὕτη εἶχε διαλυθῆ!

Ἠγέρθη καὶ ἐγώ, καὶ διηγῆθην εἰς τὸν σύντροφόν μου ὅσα εἶδον.

— Ἀχ! καυμένο κορίτσι! ... εἶναι πράφρων! μοῦ ἀπαντᾷ.

Καὶ θλίψιν ἐξηκολούθησε:

— Ἐνθυμῆσαι τὸν Γεώργιον Ποντέκ τὸν παλαιὸν συμμαθητὴν μας;

— Αὐτός, ὅπου ἔγεινεν ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ; Ναί, βεβαίως.

— Λοιπὸν! θὰ σοὺ διηγῆθῶ τὴν ἱστορίαν του, ἥτις εἶνε καὶ τῆς δυστυχουῦς αὐτῆς κόρης.

Καὶ μοῦ διηγῆθη τὰ ἀκόλουθα.

— Ὁ Γεώργιος ἦτο ἐξάδελφος καὶ μνηστὴρ τῆς Δοῦς Κεριέ, τῆς ὁποίας οἱ γονεῖς κατοικοῦν τὴν ἐπικυλιν αὐτὴν, ἥτις φαίνεται ἐκεῖ μέσῳ τῶν δένδρων. Ἀνετράφησαν ὁμοῦ ὡς ἀδελφός καὶ ἀδελφὴ καὶ ἠγαπῶντο τρυφερῶς· τοὺς εἶχον μνηστεύειν παιδιόθεν καὶ ἦσαν τότε πεπεισμένοι ὅτι ὁ εἷς ἦτο διὰ τὸν ἄλλον, ὥστε δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἄλλως.

Τὰ σχέδια αὐτὰ δὲν ἦσαν μυστήριον δι' οὐδέν, κατὰ τὰ μέσα δὲ τοῦ Νοεμβρίου ὤρισθη καὶ ἡ ἐποχὴ τοῦ γάμου.

Ὁ Γεώργιος εἶχε κατέλθῃ εἰς τὸ μικρὸν προάστιον τοῦ Πλουδέη, ὅπως συνεννοηθῆ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου μετὰ τοῦ δημάρχου. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ καιρὸς ἦτο φρικώδης· ὁ ἀνεμὸς ἐφύσα δαιμονιωδῶς καὶ ὠλόλυζεν ἀπαισιῶς εἰς τοὺς διαδρόμους τῆς ἐπαύλεως Κεριέ. Ὅγκωδῆ μελανὰ καὶ στακτόχροα νέφη διέσχισον τὸν οὐρανόν. Μικρὰν δ' ἤκούετο ἡ θάλασσα παταγῶδως θορυβοῦσα καὶ προσκρούουσα κατὰ τῆς ἀκτῆς.

Ἐν τούτοις ἡ Δις Κεριέ ἠθέλησε νὰ συνοδεύσῃ τὸν μνηστῆρα τῆς, καὶ περιτετυλιγμένη ἐντὸς μεγάλου μαλίνου ἐπανωφορίου, ἐβάδιζε στηριζομένη εἰς τὸν βραχιόνά του καὶ σφιγγουσα στερεῶς αὐτόν. Λεπτὴ βροχὴ ἐπιπτε κρουνηδὸν ἀποτυπλώνουσα σχεδὸν καὶ πλήττουσα αὐτοὺς ζωηρῶς εἰς τὸ πρόσωπον.

Μόλις μετὰ βίας ἤκουεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον, ὅταν ὠμίλου, ἀλλ' ἦτο εὐτυχῆς ἐκείνη νὰ εὐρήσκειται οὕτω μόνη μετ' αὐτοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς κατκιγίδος. Ἦτον ἠνγκασμένη νὰ παλαίῃ μετὰ τὸν ἀνεμὸν, ὅστις εἰς ἐκάστην στιγμὴν ἠπέλει νὰ τοὺς ἀνκτρέψῃ.

Ἐν ὅσῳ ἐπροχώρουν, ἡ βοή τῆς θαλάσσης καθίστατο τρομακτικότερα, ἡ πλησίον πεδιάς ἦτο ἐστρωμένη ἐκ θαλασίων βοτανῶν καὶ σωρείας ἀφρών, αἵτινα ἤρχοντο μέχρις ἐκεῖ ἐκ τοῦ δυνατοῦ ἀνεμοῦ ἀπὸ τῆς θαλάσσης.

Φθίσαντες εἰς τὴν παραλίαν ὅπου ἐγνωρίζοντο καὶ ἠγαπῶντο ὑπὸ πάντων, εὗρον τὸ πλῆθος τεταραγμένον· ὁμάδες δὲ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἴσταντο ἐκεῖ εἰς τὸ στενόν, τὸ ἄγον πρὸς τὴν ἀκτὴν, προφυλασσόμενοι ὀπίσθεν τῶν

βράχων καὶ τῶν πλευρῶν τῶν τοίχων, παρατηροῦντες δὲ ἀγωνιωδῶς εἰς τὸ πέλαγος.

Ἐνα δύστυχον ἰστιοφόρον ὀλοτελῶς κατεστραμμένον εἶχεν ἐξωκείλει ὑπὸ τοῦ ρεύματος καὶ τῆς θυέλλης πρὸς τὴν ξηράν, ὅπου θὰ κατεσυντρίβετο ἀναμφιβόλως. Διέκρινον ἔτι τὸ πλήρωμα, κρεμάμενον ἀπὸ τῶν ἐξερτημάτων καὶ τῶν ἰστιῶν, καὶ ἀπελπητικῶς αἰτούντων βοήθειαν, διὰ κρυγῶν καὶ ποικίλων σημείων. Οἱ δυστυχεῖς οὗτοι ἐφαίνοντο ἀλληλοδιαδόχως βυθιζόμενοι εἰς τὰ ἀπέραντα βᾶθη καὶ ἀνυψούμενοι ὑπὸ τῶν κυμάτων εἶτα, κατὰδρεκτοὶ ἐκ τῶν ἀφρῶν καὶ ὑδάτων.

Ὁ ὠκεανὸς φρυάττων διὰ τῶν γιγαντιαίων κυμάτων ἔφερε βιαίως τὰ συντρίμματα τοῦ πλοίου ἐν πρὸς ἐν ἐπὶ τῶν βράχων καὶ τῆς προκυμίας ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐθρύνοντο μετ' ὀργῆν πάταγον, πότε ἀναβρούμενα εἰς ὑψηλοὺς ὄγκους πρὸς τὰ ὕψη, πότε ἐξατμιζόμενα ὑπὸ τὴν σφοδρότητα τοῦ κρότου καὶ πίπτοντα δίκην λεπτοῦ καὶ ἐλαφροῦ λευκοῦ ἀτμοῦ. Οἱ δὲ γλάροι παρφερόμενοι ἐκ τῆς ἰσχυρότητος τοῦ ἀνεμοῦ, ἀνέπτυστον ὀλοταχῶς τὰς μεγάλας τῶν πτέρυγας, διήρχοντο βιαίως ἀνωθεν τῶν κυμάτων, καὶ βιαίως ἀπερχόμενοι διέχεον εἰς τὸν ἀέρα τὰς στρυχνὰς τῶν φωνῶν.

Οἱ παρὰ τὴν ἀκτὴν εὐρισκόμενοι ἐσκέφθησαν νὰ ἐτοιμάσουν τὸ ναυαγοσωστικὸν πλοῖον, ἀλλ' οἱ μᾶλλον ἠλικιωμένοι ναυτικοί, ὀμιλοῦντες σιγὰ καὶ παρατηροῦντες ἐπισταμένως πρῶτον τὸν οὐρανόν καὶ κατόπιν τὴν θάλασσαν, ἐκίουν ἀπελπιστικῶς τὴν κεφαλὴν, δηλοῦντες τὸ ἀδύνατον τοῦ πράγματος. Τὰς δὲ πυγμὰς τῶν ἐσφιγμένων ἔχοντες καὶ τοὺς μεγάλους ψαθίνους πῆλους βυθισμένους μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν, παρετήρουν ἐν ἀπελπισίᾳ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους οὓς ἡ τύχη ὤθει πρὸς βεδκίον θάνατον.

Αἶφνης, φρικίας κτελέχε πάντας. Ὅπισθεν τοῦ πλοιαρίου ἐνεφανίσθη μία γυνή, ἥτις γονυπετῶς, κρατοῦσα δύο μικρὰ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ἐκάλει βοήθειαν.

Ἡ θεὰ τῶν μικρῶν αὐτῶν πλασμάτων συνεκίνησε σφόδρα ὄλους τοὺς κληροῦς ναυτικούς.

— Φίλοι μου, ἀναφανεῖ ὁ Γεώργιος, δὲν πιστεύω νὰ φανῶμεν τόσον ἀνάνδροι ἀφίνοντες νὰ χυθῶν αὐτοὶ οἱ γενναῖοι ἀνθρώποι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας, χωρὶς νὰ δοκιμάσωμεν νὰ τοὺς παράσχωμεν βοήθειαν. Ποῖος θέλει νὰ με συνοδεύσῃ; Ἐμπρὸς, ἐγὼ ἐπιβιβάζομαι. Εἰς τὰς λέξεις τούτας ἡ Δις Κεριέ ὠχρίασεν, ὡς νεκρά. Τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρῶν, τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἔχουσα, ἐπλησίασε τὸν Γεώργιον παρακαλοῦσα καὶ προσπαθοῦσα νὰ τὸν συγχρηκτῆσῃ.

Ἄλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐστεικμάτην ἐπὶ μικρῶς ἐρυθρᾷ ταινίᾳ, ἣν ἔφερον εἰς τὴν κομβιοδόχην. Διότι ὁ Γεώργιος εἶχε παρασημοφο-

ρηθῆ δι' ἐπιφανῆ πράξιν. Ὅλη δὲ ἡ ἀνδρεία τῆς γενεᾶς τῆς ἀφηνισθεῖσα αἶφνης εἰς τὴν καρδίαν τῆς:

— Ὑπαγε, τῷ λέγει. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ προστατεύῃ! Σὲ ἀγαπῶ πολὺ διὰ νὰ μὴ σὲ κρατήσω!

Καὶ περισφίγγουσα τὴν κεφαλὴν του εἰς τοὺς βραχιόνάς τῆς ἠπάσθη αὐτὸν περιπαθῶς μετὰ τὴν ἄκρατον δύναμιν τῆς ψυχῆς τῆς.

Ὁ Γεώργιος ἀποσπασθεὶς τέλος τῶν βραχιόνων τῆς ἐπήδησεν εἰς τὸ πλοῖον. Ἐνθαρρυνθέντες δὲ ἐκ τοῦ παραδείγματος, καὶ ἕτεροι εἴκοσι ἀνδρες, ἠτοιμάσθησαν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

— Ὅχι, λέγει ὁ Γεώργιος, πέντε μόνον ἀρκοῦν!

Τὸ πλοῖον ἐτοιμασθέν, ἀπῆρεν ἀμέσως ἐκ τῆς ἀκτῆς ὑπὸ δέκα ῥωμαλέων βραχιόνων καθοδηγούμενον.

Ἐπὶ λεπτά τινα ἀκόμη τῆς ὥρας, ἤκουον τὸν θόρυβον τῶν κωπῶν, κατόπιν δὲ τὸ πλοῖον ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὴν προκυμίαν καὶ δὲν ἤκούετο πλέον τίποτε.

Ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος ἀνησύχει ἀσθμαῖνον, ἀκολουθοῦν μετὰ φόβου τὰς περιπετείας τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ δράματος. Αἱ γυναῖκες γονυπετῶς προσήχοντο γύρωθεν τοῦ μεγάλου λόφου.

Ἡ Δις Κεριέ, ὀρθία πρὸ τοῦ σταυροῦ ὃν εἶχε περιβάλλει διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς κατέστελλε οὕτω τοὺς ζωηροὺς παλμούς τῆς καρδίας τῆς. Τὸ σῶμα δὲ πρὸς τὰ ἔμπρῳς, τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὸ πέλαγος, τὸ πρόσωπον τεταραγμένον ἐκ τῆς λύπης καὶ τῆς ἀγωνίας, ἠκολούθει τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ πλοιαρίου συμπιέζουσα τὴν φοβερὰν ἀγωνίαν τῆς.

Πολλάκις τὸ πλοῖον ἐχάνετο στιγμὰς τινας καὶ τὸ ἐνόμιζον θαπτόμενον ὑπὸ τὸν ὄγκον τῶν κυμάτων· εἶτα δ' ἀναφαίνεται αἶφνης φερόμενον ὑπὸ τρομεροῦ τινος κύματος ἔνα ἐκ νέου βυθίσθη αὐτὸ εἰς τὰ βᾶθη, ἀπελλίζον τοὺς ἀγωνιῶντας.

Ἐν τούτοις, οἱ ναυαγοσωστικὰ ἐπροχώρουν, πάντοτε καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐφθασαν πλησίον τοῦ ἰστιοφόρου πρὸς τὸ ὅποιον ἐπέταξαν τὸ σχοινίον.

Φωνὴ θριάμβου καὶ χαρᾶς ἐξῆλθεν ἐξ πάντων τῶν στομάτων.

Ἄλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν, δευτέρα τρομερὰ κραυγὴ ἀγωνίας ἠκούσθη καὶ ἡ Δις Κεριέ ἐπεσεν ἀνάσθητος εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν γυναικῶν, αἵτινες τὸν περιτριγύριζον.

Κῶμα ὑψηλὸν ὡς βουνὸν ἔστυρεν αἶφνης τὸ πλοῖον πλαγίως κατασυντρίβον τὴν παλαιούσαν λέμβον. Οἱ γενναῖοι ναυαγοσωστικὰ κατεποντίσθησαν.

Ὁ σύντροφός μου, συγκεκινημένος ἐκ τῆς διηγῆσεώς του, διεκόπη ὀλίγον καὶ εἶτα ἐξηκολούθησε:

— Μετέφεραν τὴν Δδα Κεριέ εἰς τὴν ἐπικυλιν, ἐν ἀπελπιστικῇ καταστάσει, ὅπου ἔμεινεν ἀνάσθητος ἐπὶ δύο ὀλοκλήρους ἡμέρας. Ὅταν δὲ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἦτο πλέον παράφρων!

Ἐκτοτε τὴν βλέπομεν συχνάκις νὰ πλανᾶται μόνη εἰς τὴν παραλίαν. Ἐκ τοῦ φρικώδους δράματος εἰς ὃ παρευρέθη, τὸ δυστυχῆς τῆς λογικὸν διετήρησε τὸ πρῶτον μέρος, καὶ ἀναμένει πάντα τὴν ἐπιστροφήν τοῦ μνηστῆρος τῆς.

Ὅποταν ἡ θάλασσα εἶνε ἀγρία καὶ συρίζει ὁ ἀνεμὸς, αἱ ἀλιεῖς διερχόμενοι τὴν νύκτα παραπλευρῶς τῆς ἐπαύλεως Κεριέ, διακρίνουσιν τὰς θυρίδας τῆς μικρᾶς ἐκκλησίας φωτισμένας, καὶ ἡ αὐρα τῆς θαλάσσης φέρει ἐκεῖ πενήτους καὶ λυπηροὺς τοὺς ἤχους, ἀφ' αὐτοῦ ἀρμονίας. «Τὸ ὄργανον τῆς Δεσποινίδος» λέγουσιν. Συγκεκινημένοι δὲ ἐκ τῆς γλυκειᾶς μουτικῆς, τῆς προσμοιχαζούσης θλιβεροῦς ἀναστεναγμοῦς, οἱ διερχόμενοι ἀπακαλύπτονται εὐλαβῶς καὶ σταυροκοποῦμενοι, ψελλίζουσι:

«Διὰ τοὺς ἀποθνήσκοντας!»

(Μετὰφρασις)

Ἀντιγόνη II.

ΣΩΟΦΙΛΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Τέλος πάντων, Κοκό μου, είσαι ο μόνος φίλος μου που συνεννοούμεθα καλά. Μόνον εσύ με καταλαβαίνεις.

— Μωρέ στοίχημα θά εδάξω πώς είναι ο αδελφός μου, αν δεν ήμουν βέβαιος πως είμεθα μαζί μόλις πρό 5 λεπτών.

— Μά, φίλε μου, πώς έδωκες τό λόγο σου εις τόν Περικλή, ενώ εγώ ύπεσχήθηκα στον Πέτρο να του δώσωμε τήν κόρη μας.
— Ά! ότι είπα θά γίνη. Θά κρατήσω τόν λόγον μου.
— Τουλάχιστον αν είχαμε και Άλλη μία...
— Άφησε τ' άστεια γυναίκα.
— Δεν πέρνει καλλίτερα έσένα;

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Μεταξύ δύο πατριωτών.
— Οι πατέρες μας, κύριε Περικλή, έμμοοντο εις όλα τούς προγόνους των, εις τήν άσκησιν, εις τήν λιτότητα, εις τήν σκοποβολήν, εις τό ένδυμα και τόσας Άλλας, ενώ ήμεις...
— Ά, ήμεις μιμούμεθα τούς ευρωπαϊούς και έχομεν δίκαιον, Άγησίλαε, διότι ιδού, πρώτον αί γυναίκες μας θά ένεδύοντο, θά έχόρευον και θά διητῶντο, όπως ή Μις Δούγκλαν και... κα-

ταλαβαίνεις, τί έντροπή... θά ήσαν και καταγέλαστοι.

— Έχεις δίκαιον, και δεύτερον;
— Και δεύτερον και τρίτον και τέταρτον, θά τας έλεγον άρχηστρίδας, φαινομηρίδας, αύλητρίδας...
— Έχεις δίκαιον, και τώρα;
— Αί τώρα δεν μας μέλει, ε,τι κάμνον οι ευρωπαίοι κάμνον και ήμεις και είμεθα ίσοι.
— Ναι, τό ρίξαμε στο φιλότιμο!

Είς ιατρόν συναντῶ τόν πελάτην του :

— Πώς, Ίωάννη, τῷ λέγει ὄλιως ἐκπληκτος, ἐξηλθες ἤδη, δέν φοβεῖσαι νά χειροτερεύσῃ ἡ ὑγεία σου;

— Δέν ἔχω τίποτε, ἰατρέ μου, ἔγεινα καλά ἐντελῶς ἤδη.

— Πῶς, ἀπό τό πρῶτό ἕως τώρα;

— Ναι, ἔμαθα πῶς ἐπῆγεν εἰς τά λουτρά ὁ δανειστής μου και μοῦ ἔφυγεν ἀμέσως ὁ πόνος. Καί ὁ καλός ἰατρός σημειῖ ἀμέσως εἰς τό σημειωματάριόν του τήν νέαν νόσον.

«Φόβος δανειστοῦ—ἐγκεφαλική διατάραξις».

Κάποιος συνεβούλευε τήν γενικήν ἐπιστράτευσιν, λέγων :

— Πρέπει νά ὑποχρεωθοῦν ὅλοι αἱ οἰκογένειαι νά δίδουν ἀπό ἕνα στρατιώτην εἰς τό ἔθνος.

— Καί ὅσαι οἰκογένειαι δέν ἔχουν ἄρρενα τέκνα; ἠρώτησέ τις.

— Αὗται νά δίδουν ἀπό μίαν νοσοκόμον, ἀπήντησεν ὁ πρῶτος.

— Ὁραῖα, δεκτόν και τοῦτο.

Καί οὕτω γίνονται τῶν καφενείων αἱ ἀποφάσεις.

Διά τὰ ἔσοδα τοῦ κράτους :

— Πρέπει νά ἐφαρμοσθῇ και ὁ ἐπὶ τῶν κυνῶν φόρος.

— Ἀληθῶς, διατί κατηργήθη;

— Διότι ἀπεφασίσθη νά τούς φονεύουν, ἕνεκα τῆς λυσοφοβίας.

— Ἀδικόν. Νά παύσῃ ἡ ἀγρία αὐτῆ δολοφονία.

— Βέβαια, δι' ἕνα ἢ δύο λυσοδῆκτους κατ' ἔτος, χάνομεν τόσους φόρους.

Μεταξύ δύο ταξιδιωτῶν.

— Τοῦ χρόνου θά ἔχωμεν ταξείδια μέ ἀερόπλانا.

— Δέν εἶναι ἐπικίνδυνα;

— Ὁχι, διότι οὔτε ἀπό τρικυμίας θά φοβούμεθα, οὔτε ἀπό συγκρούσεις τραίνων.

— Ὄστε δέν θά ὑπάρχῃ οὐδεὶς φόβος κινδύνου μέ αὐτά;

— Ὁχι, ἐκτός ἀνεμοταραχῆς!

Κάποιος παρουσιάζεται εἰς τόν εἰσαγγελέα.

— Ἐρχομαι νά σας ὁμιλήσω, τῷ λέγει, περί τινος, ὅστις ἀθῶος ὢν εὐρίσκεται εἰς τὰς φυλακάς.

— Καί πῶς σύ γνωρίζεις τοῦτο, τόν ἐρωτᾷ ὁ εἰσαγγελεὺς.

— Ἀφού ἐπιμόνας τό λέγει ὁ ἴδιος.

— Μά τότε οὐδεὶς θά μείνῃ εἰς τὰς φυλακάς, διότι ὅλοι θά λέγονται ἀθῶοι.

— Αἱ, τότε θά πηγαίνετε σεις, κ. εἰσαγγελεῦ, ὅστις θά ἦσθε ὁ μόνος ἔνοχος.

Εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ Ἀρσακείου.

— Εἰπέ μας, δεσποινίς, ὀλίγην μυθολογίαν ποῖος ἔρριψε τό μῆλον εἰς τὰς Χάριτας;

— Ὁ Πάρις, κύριε καθηγητά.

— Καλῶς. Ἄν ἦσο μία ἐκ τῶν Χαρίτων, τί θά ἔκαμνες;

— Αὐτό δέν εἶναι μυθολογία, κύριε καθηγητά.

— Καλά, ἀλλά ἐάν ἦτο;

— Δέν θά ἔκάμνατε τοιαύτην ἐρώτησιν.

Καί πάλιν περί πενθερῶν.

— Ἀπηγόρευσα τό αὐτοκίνητον ρητῶς εἰς τόν υἱόν μου.

— Ἄλλὰ τότε, διατί δέν τό ἀπαγορεύετε και εἰς τόν γαμβρόν σας; Δι' αὐτόν δέν φοβεῖσθε;

— Ὁχι, γαμβρούς εὐρίσκω και ἤδη, ἀλλά υἱούς δέν κάμνω πλέον.

Σ ΤΗ ΜΑΥΡΟΦΟΡΕΜΗΝ

Ξεύρω πῶς δέν εἶσαι,
μαυροφορεμένη,
διόλου λυπημένη

Ἄσπρη ὡς αἱ νῆσσαι
μέσ' τὰ μαῦρα θά ἦσαι
πάντα βουτυγμένη.

Ρώτησα και μ' εἶπαν 'ς τό σχολεῖο πᾶς
κι' εἶναι νόμος νάχουν μαῦρες φορεσιές
μά ἐσύ τὰ μαῦρα πῶς δέν τ' ἀγαπᾶς!
τί κκλό σχολεῖο! δίδει κι' ἐμορφιές.

Κάτασπρη 'ς τὰ μαῦρα
πόσους ξετρελλαίνεις
τρέλλανες κι' ἐμένα
μά ποῦ μέ πεθαίνεις.

Ἄμα γῶ πεθάνω
θά μετανοήσῃς
τότε γιὰ τ' ἐμένα
θά πενθηφορήσῃς.

Φαναριώτης

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Καίρον Ι. Γ. Ελς)

25. Αίνιγμα.

Ἴνα τὸν πατέρα, λύτα, εὐρῆς ἤρωος γνωστοῦ
μὴ ἀνοίξης τὰ βιβλία, μὴ καμώματα κουτοῦ
δύο γράμματα, τὰ πρῶτα,
ἂν ἀναγραμματίσης,
εἰς τὸ σκότος, χωρὶς φῶτα,
τὸν πατέρα θά γνωρίσης.

26. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

+	.	.	.	+
+	.	.	.	+
+	.	.	.	+
+	.	.	.	+
+	.	.	.	+
+	.	.	.	+
+	.	.	.	+

Νὰ τεθῶσιν ὀριζοντίως
α') θυγάτηρ τοῦ Ἀστερίου, β') ποταμὸς τῆς Ἀσίας,
γ') νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, δ') ἀρχαία θεά, ε')
ὄνομα ποταμοῦ τῆς Παλαιστίνης, ς') μία τῶν θυγα-
τέρων τοῦ Θεσπίου, ζ') εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων φη-
νευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς
οὕτως, ὥστε νὰ ἀνιχνώσκωνται καθέτως ἐν μὲν τῇ
ἀρχῇ τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως ξένης χώρας, ἐν δὲ
τῷ τέλει τὸ ὄνομα στρατηγοῦ τῆς αὐτῆς χώρας.

37. Λιποδύμῳνον.

. ο . ε α . . ι . α

28. Σχηματισμὸς λέξεων.

Διὰ τῶν στοιχείων τῶν λέξεων
Ποσειδῶν, ἄκριτος, γραίας,
νὰ σχηματισθῶσι τὰ ὀνόματα τεσσάρων Ἀργοναυτῶν.

29. Λογοπαιγνικὴ ἐρώτησις.

Ποῦς συμβουλεύει νὰ μὴ ἔχωμεν φόβον ;

30. Φύρον μιγδόν.

Εὐρυτισπεκλος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΦΥΣΕΩΣ,

Π. Δ. Τα Ἰ γ ἄ ν ο ν, Ἐπιστολὴ μετὰ περιε-
χομένου ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς Εὐχαριστοῦμεν.—Σ. Μ.
Κ ὀ π ρ ο ν. Ἐπιστολὴ καὶ τοκομερίδια ἐλήφθησαν.
Συμμορφούμεθα πρὸς γραφόμενά σας καὶ ἀναμένομεν.
Μικρὰν παραγγελίαν σας ἀποστελλομεν.—Θ. Φ. Ἄ-
λεξάνδρειαν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη μὲ ἀρκετὰς κρίσεις καὶ
ἐπικρίσεις, ἀλλὰ λυπούμεθα ὅπου ἐλλείπει ὁ χρόνος ἀ-
παντήσωμεν. Ἐπιφυλασσόμεθα προφρικῶς.—Ε. Κ.
Ἰ ε ρ ο υ σ α λ ἦ μ. Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαρι-
στῶς δεχόμεθα πρότασιν σας καὶ ταχυδρομικῶς γράφο-
μεν.—Ο. Α. Γ. Hannibal. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη ἢ
διεῦθυσίς σας ἡλλάγη, ὡς γράφετε.—Ν. Μ. Β ὠ
λ ο ν. Ἐχάρημεν πολὺ δι' εὐτυχεῖς ἀραβῶνας. Εὐχό-
μεθα τὰ βέλτιστα καὶ γράφομεν.—Σ. Κ. Μ α ν σ ο Ὑ
ρ α ν. Μὲ πολλὴν αἰσθησὶν ἀνεγνώσθη ἡ ἐπιστολὴ
σας καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐπῆλθε τὸ ποθοῦμενον. Εἶθε
ἢ μεταβολὴ νὰ μεταβάλῃ τὴν σαφῆσαν εἰς εὐφορον γῆν.
—Ι. Μ. Κ ἶ ρ ο ν. Δελτάριον ἐλήφθη. Διεύθυνσις ἡλ-

λάγη.—Ε. Κ. Ἰ ε ρ ο υ σ α λ ἦ. Ἐπιστολὴ σας ἐ-
λήφθη. Ἐχει καλῶς. Παραδεχόμεθα. Ἀπαντήσαμεν
καὶ ταχυδρομικῶς.—Δ. Κ. Π ὀ ρ τ-Σ ἄ ἴ τ. Συνδρο-
μὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν Ἀποδείξεις ταχυδρο-
μικῶς.—Ι. Α. Κ ἄ ἴ ρ ο ν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἐχετε
δίκαιον Σπεύδομεν.
Κ. Δ. Μ α σ σ α λ ἰ α ν Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν.
Εὐχαριστοῦμεν. Πλείονα ταχυδρομικῶς.—Π. Ρ.
Κ ω ν) π ο λ ἰ ν. Παραγγελία σας ἐστάλη προχθές.
Χρήματα ἐλήφθησαν Ἀπαντήσατε παραλαβὴν.

ΕΛΛΗΝΟ-ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΟΝ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ

Ἐγγράφονται ἐν αὐτῷ συνδρομηταὶ εἰς ἐ-
φημερίδας καὶ περιοδικά. Ὡσαύτως
Ἐισπράττονται ἀποδείξεις καὶ λογαριασμοί.
Ἀποστέλλονται ταχ. δέματα εἰς Αἴγυπτον.
Πωλοῦνται διάφορα περιοδικά, τοῦ ἐσωτε-
ρικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ.
Φωτογράφησις οἰουδήποτε ἀντικειμένου.
Ἐμφανίσεις καὶ ἐκτυπώσεις φωτογραφῶν
ἐρασιτεχνῶν (amateurs).
Προμηθεύονται διάφορα βιβλία, συγγράμ-
ματα καὶ ἀντικείμενα.
Κατασκευάζονται ζιγκογκρίζι (clichés) καὶ
προβολεὶς αὐθημερόν.
Γίνονται δεκταὶ καὶ ἀντιπροσωπεῖται.
Γραφεῖα : Ἄδελφοὶ Προίντεζν (Ἐναντι
Κήπου Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν).

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ

Μεγάλαν ἐκδούλευσιν θέλομεν παρέχει ἐφε-
ξῆς τοῖς ἡμετέροις συνδρομηταῖς διὰ τῆς ἀ-
ποκαλύψεως παντὶ βουλομένῳ τῆς προσωπι-
κῆς ιδιότητος του, ἥτοι τοῦ χαρακτῆρος του,
προσόντων καὶ ἐλαττωμάτων του, πρὸς μελέ-
την καὶ ὀδηγίαν τῶν πράξεών του ἐν τῷ πα-
ρόντι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἐπὶ τῇ βάσει προσ-
φάτου, εἰ δυνατόν, φωτογραφίας, ἀποστελλο-
μένης ἡμῖν μετὰ σημειώσεως ἀκριβοῦς ὀπι-
σθεν αὐτῆς τοῦ ὀνόματος, ἐπαγγέλματος, ἡ-
λικίας, γάμου καὶ τόπου διαμονῆς.
Πᾶσα ἀποστολὴ φωτογραφίας θέλει συνο-
δεῦσθαι καὶ ὑπὸ 5 δραχμῶν, δι' ἐξοδα τῆς
σχετικῆς ὑπηρεσίας.
Ἐξήγησις παντὸς ὄνειρου δρ. 3.
Ἡ Διεύθυνσις

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ θερμῶς οἱ κατὰ τό-
πους ἀνταποκριταὶ μας, ὡς καὶ οἱ καθυ-
στεροῦντες συνδρομὰς τῆς «Φύσεως» καὶ
τοῦ «Πανοράματος» ὅπως εὐαρεστοῦμενοι
ἀποστελῶσιν ἡμῖν ταύτας πρὸς ἐξόφλη-
σιν τῆς ὀφειλῆς των καὶ διότι ἡ ἐκδοσις
τόσον πολυδαπάνου ἔργου ἀπαιτεῖ τακτι-
κὴν καταβολὴν τῶν συνδρομῶν.